

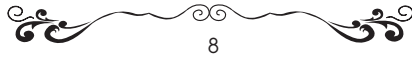

บทนำ จุดเชื่อมต่อและโลกตำนาน

รถยนต์สีขาวคันหรูแล่นผ่านสวนสโตร์ตะวันตกกว้างขวางก่อนจะไปหยุดอยู่หน้าคฤหาสน์ของตระกูลคาเอตะ รถจอดเทียบบันไดที่เชื่อมสู่ตัวคฤหาสน์ ริน่า หรือ พูจิกิ รินะ ทอดสายตามองเข้าไปภายในคฤหาสน์เฝ้าอ่านบงบอกฐานะของเพื่อนสนิทเธอได้เป็นอย่างดี

ริน่าเป็นลูกครึ่งญี่ปุ่น-อังกฤษ บิดาและมารดาของเธอแยกทางกันตอนที่เธออายุได้สิบปี เธอจึงมาอยู่กับมารดาที่ญี่ปุ่น หญิงสาวมีรูปร่างสูงโปร่งได้สัดส่วนและมีผิวพรรณละเอียดซึ่งเป็นการรวมจุดดีของสองเชื้อชาติเอาไว้ด้วยกัน ดวงตาที่อยู่ภายใต้แว่นดำกับขนตาอันยาวคู้่นั้นเป็นสีฟ้าเหมือนบิดา กลมโตนวาวเหมือนมารดา เช่นเดียวกับโครงหน้าและจมูกโด่งที่ออกจะเหมือนชาวอังกฤษ ทว่าริมฝีปากเรียบบางงดงามนั้นกลับอึมแดงแบบสาวญี่ปุ่นโบราณ แต่ที่ทำให้เธอโดดเด่นสะดุดตาผู้คนที่ได้พบเห็นคงหนีไม่พ้นเรือนผมสีบลอนด์ทองเงางามเป็นลอนสวยตามธรรมชาตินั้น

หญิงสาวราวกับจะเป็นตัวแทนของการผสมผสานความงามงดงามลงตัวระหว่างสองเชื้อชาติเอาไว้ แต่...สิ่งเหล่านี้กลับยิ่งคอยตอกย้ำมารดา

เธอให้จมอยู่กับความเจ็บปวดที่ต้องจากลา กับบิดา ซึ่งเป็นผู้ชายที่ท่านรักที่สุด เธอรู้สึกไม่ดี แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ นอกจากให้ความรักและดูแลเอาใจใส่มารดา ซึ่งเป็นคนสำคัญที่สุดของเธอ ยังดีอยู่บ้างที่ข้างฝั่งมารดา เธอหันมีฐานะดีและสืบเชื้อสายมาจากผู้ดีเก่า เธอกับมารดาจึงอาศัยอยู่กับญาติๆ ในบ้านสไตล์ญี่ปุ่นแท้ ทุกวันมีแต่ความครึกครื้น และนั่นก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่สามารถบรรเทาความเศร้าหมองของมารดาเธอได้

ภายในคฤหาสน์สวยหรูของตระกูลคาเอตะตกแต่งด้วยภาพวาดของจิตรกรเลื่องชื่อ แจกันโบราณ และเฟอร์นิเจอร์ราคาแพงไว้อย่างลงตัว

"เธอแน่ใจนะว่าคืนนี้จะให้ฉันมาค้างด้วย" ริน่าหันไปพูดกับฟูมิโกะ ซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ กันที่เบาะหลังของรถ

"ทำไม่ฉันต้องลี้ใจด้วยล่ะยะ เอาน่าๆ นานๆ จะมีโอกาสเหมาะๆ อย่างนี้สักที นอกจากไม่มีรายงานแล้ว พรุ่งนี้ยังเป็นวันหยุดต่อเนื่องไปถึงเสาร์อาทิตย์นะ เธออย่าคิดมากเลย บ้านฉันออกจะให้ญาติ ยัดร่างบางๆ แบบเธอเข้าไปได้ตั้งหลายคน" ฟูมิโกะสารยายขณะลงจากรถแล้วดึงแขนริน่าให้ตามลงมา

คาเอตะ ฟูมิโกะ หญิงสาวมีผิวพรรณและรูปร่างได้สัดส่วนตามแบบฉบับสาวญี่ปุ่น แต่ออกจะสูงกว่าสักเล็กน้อย ใบหน้าเรียวยาว เป็นรูปไข่ ดวงตากลมโตจนหลายคนอิจฉาล้อมอยู่ในกรอบขนตาอันยาว จมูกโด่งสวย เส้นผมสีดำเงามยาวเกือบครึ่งแผ่นหลัง ด้วยความมั่งคั่งมั่งมีจึงไม่แปลกเลยหากเธอจะเป็นหนึ่งในหญิงสาวที่ติดอันดับเรื่องความงามของมหาวิทยาลัย

บิดาของฟูมิโกะ ผู้นำตระกูลคาเอตะทำธุรกิจเกี่ยวกับรถยนต์ ทั้งการนำเข้าและส่งออก กิจการกำลังรุ่งเรือง ฐานะของฟูมิโกะจึงจัดว่าร่ำรวยและไม่เคยมีปัญหาเรื่องการเงินเลย

"ไม่ต้องพูดชะยี้ตยาวหรอก ฉันก็แค่ถามดู" ริน่าโบกมือห้ามเมื่อ

ฟูมิโกะทำท่าจะพูดต่อ

"เป็นห่วงคุณแม่เหรอ ฉันเห็นรีน่าเงิบมาตั้งนานแล้ว" ฟูมิโกะถาม พลางเดินนำรีน่าขึ้นบันไดเวียนกว้างขวางไปยังชั้นสองทางฝั่งตะวันออก ซึ่งเป็นห้องนอนของเธอ

"ก็... นิดหน่อยนะ ไม่มีอะไรหรอก เธออย่าคิดมากเลย"

รีน่ากับฟูมิโกะเพิ่งคบกันได้ไม่นาน เธอเจอกับฟูมิโกะเพราะเลือกเรียนคณะอักษรศาสตร์เอกภาษาญี่ปุ่นเหมือนกัน แม้นิสัยจะแตกต่างกันบ้างเพราะฟูมิโกะเป็นคนสดใส ขณะที่เธอค่อนข้างจะวางตัวและไม่ค่อยสูงส่งกับใคร แต่เพราะมีความคิดใกล้เคียงกัน เธอกับฟูมิโกะจึงสนิทกันมาก

"นี่ไง ห้องหนังสือของคุณพ่อที่ฉันบอกว่าจะพาริน่ามาดู มีหนังสือเก๋ๆ เยอะแยะเลย ไว้ค่าๆ รีน่าค่อยมาเลือกหนังสือไปอ่านนะ" ฟูมิโกะผลักประตูหนาหนักเข้าไปในห้องหนังสือของบิดาซึ่งเต็มไปด้วยหนังสือเก๋ๆ ตกทอดมาหลายรุ่นตั้งแต่บรรพบุรุษ... ความจริงครอบครัวของฟูมิโกะสืบเชื้อสายมาจากขุนนางในสมัยก่อน บิดาเธอจึงมีหนังสือหายากหลายต่อหลายเล่ม

"โห! เยอะจริงๆ ด้วย อย่างกับห้องสมุดแน่ะ!" รีน่าอุทานพลางกวาดตามองไปทั่วห้องกว้าง มีหนังสือเก๋ๆ จัดเอาไว้บนชั้นที่เป็นตู้กระจก หนังสือบางเล่มก็ถูกเก็บเอาไว้ในตู้ใกล้ๆ กับโต๊ะที่บิดาของฟูมิโกะใช้นั่งอ่านหนังสือ ภายในห้องอัดแน่นไปด้วยวรรณคดีและบันทึกเหตุการณ์ต่างๆ ดูราวกับเป็นหอสมุดเลยทีเดียว

"คุณพ่อน่ะหวงห้องนี้มากๆ เลยล่ะ นอกจากคนในครอบครัวกับริเอะซึ่งเป็นผู้ดูแลทุกอย่างในบ้านแล้ว ท่านก็ไม่ค่อยให้ใครเข้ามาหรอก แต่สำหรับรีน่า... ฉันจะขอคุณพ่อให้ เธออยากอ่านเล่มไหนก็ยืมไปได้เลย"

"เอ๊ะ" รีน่าร้องขึ้นมาอย่างแปลกใจเมื่อหันไปเห็นตู้กระจก มันถูกล็อคเอาไว้อย่างแน่นหนา ตั้งอยู่ใกล้ๆ กับโต๊ะอ่านหนังสือของคุณพ่อ

ฟูมิโกะ

หากความรู้สึกที่เธอสัมผัสได้เป็นแบบเดียวกับเวลามองดูตู้หนังสืออื่นๆ เธอคงไม่ประหลาดใจอะไร แต่...นี่ราวกับมีแรงดึงดูดให้เธอต้องจ้องมองสิ่งที่อยู่ในตู้หนังสือซึ่งลือคอย่างแน่นหนานั้น...ประหลาดเหลือเกิน

"อ้อ นั่นนะเป็นตู้หนังสือที่คุณพ่อรักมากๆ เลยนะ ขนาดฉันยังไม่ค่อยได้แตะเลย ท่านหวงอย่างกับอะไร ริน่าอยากดูเธอ"

"คือ...ฉันแค่เห็นว่ามันน่าสนใจนะ"

"ฉันหยิบหนังสือในนั้นให้ดูเอามั้ย" ฟูมิโกะยิ้มเจ้าเล่ห์

"เธอบอกว่าคุณพ่อเธอหวงไม่ใช่เหรอ แถมตู้นั้นก็ลือคไว้ เธอจะเปิดมันได้อย่างไร อย่าลำบากเลย ฉันไม่ได้อยากดูอะไรหรอก"

"แหม...คุณพ่อนะรักฉันจะตาย วันนี้ฉันบอกท่านว่าจะพาริน่ามาที่บ้าน แล้วฉันก็อ่อนเอากุญแจ ดูกี่รู้ว่าท่านไม่ยอมให้ แต่ท่านก็ยังเอากุญแจให้ฉันเพราะไม่ยอมขัดใจฉันไง ฮิๆ" ฟูมิโกะหัวเราะชอบใจในความแสบของตัวเอง ริน่าได้แต่มองเพื่อนสาวอย่างปลงๆ

"จะดูเล่มไหนเธอ" ฟูมิโกะเดินเข้าไปใกล้ตู้หนังสือเก่านั้นอย่างไม่รู้ลึกละอะไร

"เรื่องไหนน่าสนใจ" ริน่าเดินตามไป

"จะไปรู้เธอ ฉันไม่เคยอ่านสักเล่ม คุณพ่อบอกว่าหนังสือพวกนี้เป็นหนังสือเก่ามากๆ สำนวนมันอาจจะเข้าใจยากหน่อย ฉันก็เลยไม่อ่านอ่านนิยายสนุกกว่าอีก"

"งั้น..." ริน่ามองหนังสือที่อยู่ในตู้ ทุกเล่มดูเก่าจนออกเป็นสีน้ำตาล แถมกระดาษก็เริ่มเหลืองกรอบแล้ว ถึงแม้จะได้รับการเก็บรักษาอย่างดี แต่บางเล่มก็ยังมีร่องรอยของการฉีกขาด "...เอาเล่มนั้นก็แล้วกัน"

ริน่าเข้าไปที่หนังสือเล่มไม่หนามากนักซึ่งวางอยู่ที่ชั้นบนสุดอย่างโดดเดี่ยว ปกของมันเป็นสีน้ำตาลเข้ม ตัวอักษรที่ปรากฏอยู่บนปกมีเพียง

คำว่า 'จุดเชื่อมต่อ' ราวกับว่าคำนี้ได้แฝงความหมายอะไรบางอย่างเอาไว้

"โห...เรื่องนี้มาถึงเหมือนกันนะ เล่มนั้นนะคุณพ่อหวงสุดๆ เลย"

"งั้นฉันไม่อ่านก็ได้ เอาเล่มนั้นแทนแล้วกัน"

"รีน่านี่อะไรกัน ฉันไม่ได้บอกว่าจะไม่ให้อ่านสักหน่อย ชมว่ามาถึงแค่นี้ก็ไม่ได้ เตี้ยฉันหนีบให้นะ" พุมิโกะโวยวายกับนิสัยที่เกรงใจของรีน่า ร่างเล็กเอื้อมมือไปหนีบหนังสือเล่มนั้นออกมา

"ห้ามแตะต้องหนังสือเล่มนั้นเด็ดขาด!"

เสียงหวานร้องสั่งอย่างวางอำนาจทำเอาพุมิโกะต้องดึงมือกลับ แล้วดวงตาทั้งสองคู่ก็หันกลับไปมองร่างบางในชุดกระโปรงลูกไม้สีน้ำตาลเข้มยาวเสมอเข้ากับเสื้อยืดเข้ารูปสีอ่อนที่กำลังเดินเข้ามาในห้อง ดวงตากกลมโตและแพนตายาวของผู้มาเยือนอยู่ใต้กรอบแว่นสายตาทาหนา แต่แม้จะมีแว่นบดบัง ทั้งสองก็ยังสัมผัสได้ถึงความอ่อนหวานและงดงามของใบหน้านั้น

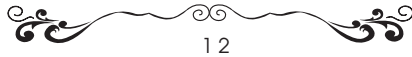
"ริเอะซัง..." พุมิโกะเรียกขึ้นเบาๆ ตามองตรงไปยังร่างบอบบางเจ้าของผิวขาวอมชมพูนั้นอย่างเกรงๆ เธอรู้ว่าที่บิดาของเธอไว้ใจ 'เทราจิริเอะ' คนนี้เป็นเพราะความดีแต่เดียว ซื่อสัตย์ และดูแลยิ่งกว่าใครๆ สามารถกำราบเหล่าคนรับใช้ได้ถึงขนาดที่ว่า...ตัวเธอเองยังแทบไม่กล้าคุยกับริเอะด้วยซ้ำ

"ออกไปข้างนอกเถอะคะคุณหนู ดิฉันจะปิดห้องให้เอง"

"แต่ฉันจะเอาหนังสือเล่มนี้ออกไปอ่านด้วย" พุมิโกะขีดหน้าขึ้นอย่างไม่ยอมแพ้ทั้งๆ ที่เธอเองก็อดกลัวริเอะไม่ได้ ไม่คิดเลยว่าคนที่เรียบร้อยขนาดนี้ เวลาออกคำสั่งจะน่ากลัวพอๆ กับบิดา

"ไม่ได้!" ริเอะขึ้นเสียงสูงตวาดไล่อย่างไม่พอใจ

"อะไรกัน! ฉันแค่จะอ่านหนังสือเล่มนี้เท่านั้น ริเอะซังทำอย่างกับฉันจะฆ่าตัวตายอย่างนั้นแหละ ขนาดคุณพ่อยังไม่กล้าห้ามฉันเลยนะ!"

คุณหนูของบ้านคาเอะตะตวาดกลับ

"แล้วมันต่างกับฆ่าตัวตายตรงไหน ฉันขอสิ่งให้พวกคุณออกไปจากห้องนี้เดี๋ยวนี้" ริเอะเอ่ยซ้ำด้วยใบหน้าแดงก่ำ คำพูดนั้นทำให้ทั้งฟูมิโกะและรีน่าถึงกับนิ่งไป

"นี่ริเอะซังบ้าไปแล้วหรือไง" ฟูมิโกะว่า

"คุณพูดอะไรของคุณนะ ค่อยๆ พูดกันดีๆ ก็ได้นี่นา" รีน่าบอกริเอะให้ใจเย็น เพราะริเอะเองก็น่าจะรู้ว่าฟูมิโกะเอาแต่ใจแค่ไหน และคนอย่างฟูมิโกะก็ไม่ยอมให้ใครมาตวาดใส่เสียด้วย

"ถือว่าฉันขอร้องเถอะค่ะ" ริเอะเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเรียบๆ หลังจากที่ยื่นไปนาน

"ดูเหมือนคุณ...กำลังกังวลใจอะไรอยู่หรือเปล่าคะ" รีน่าถามต่อทันทีที่สังเกตเห็นท่าทางแปลกๆ ของริเอะ

"เปล่านี่คะ ออกไปข้างนอกเถอะค่ะ เดี่ยวคุณท่านก็จะกลับมาแล้ว ดิฉันจะไปบอกแม่บ้านให้จัดโต๊ะไว้รอ" ริเอะเบือนหน้าไปมองทางอื่นพยายามสงบสติอารมณ์ เธอพอจะรู้ว่า...วันใดวันหนึ่ง...เรื่องนั้นอาจเกิดขึ้น หากแต่เธอก็ยังอยากขัดขืนโชคชะตา

"งั้นฉันจะหยิบหนังสือเล่มนี้ออกไปด้วย" ฟูมิโกะยังคงไม่ยอมแพ้

"ฉันบอกว่าไม่ได้ยังไงล่ะคะ" ริเอะเอ่ยเสียงเรียบ หัวดวงตากลมโตของเธอกลับจ้องมองฟูมิโกะอย่างออกคำสั่ง เธออุตส่าห์เก็บรักษามันมาจนถึงขนาดนี้แล้ว จะยอมให้เรื่องนั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร

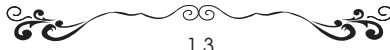
"แต่ฉันจะอ่าน!" ฟูมิโกะยืนยันหนักแน่น

"ไม่ได้!"

"ฉันบอกว่าจะอ่าน!"

"ฉันบอกว่าไม่ได้ยังไงล่ะคะ!"

"ทำไมคุณถึงได้เป็นเด็อดเป็นร้อนที่เราจะอ่านหนังสือเล่มนี้นักนะ หรือว่าคุณชอบอะไรเอาไว้ แล้วมันก็เป็นเรื่องที่จะทำให้คุณเสียหาย

ความจริงฟูมิโกะมีสิทธิ์เต็มที่จะอ่านหนังสือเล่มนี้ เพราะมันเป็นสมบัติของครอบครัวเธอ คุณต่างหากที่เป็นคนนอก" ริน่าพูดแทรกขึ้นเรื่อยๆ เธอพยายามจะหว่านล้อมให้ริเอะเปิดเผยความจริงที่อาจปิดบังไว้ ทว่าท่าทางของริเอะไม่เหมือนกับคนทำความผิด แต่เหมือนคนที่กำลังวิตกกังวลกับอะไรบางอย่างซึ่งอาจส่งผลร้ายแรงมากกว่านั้น และแน่นอนว่า... มันต้องเกี่ยวข้องกับหนังสือเล่มนี้

"ริเอะซังต้องปิดบังอะไรเอาไว้แน่ๆ" ฟูมิโกะจ้องมองริเอะอย่างคาดคั้น เธอจำได้ว่าตั้งแต่เธออายุสิบห้าปีเป็นต้นมา เธอมักถูกริเอะกีดกันแทบทุกครั้งที่จะเข้ามาในห้องสมุด แต่ก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรจนมาวันนี้แหละ ทุกอย่างมันช่างน่าสงสัย ยิ่งเมื่อริเอะได้เจอกับริน่า ท่าทางของริเอะก็ยิ่งแปลกไป

"ริเอะซัง" ริน่าเรียกซ้ำอย่างคาดคั้น

"หนังสือเล่มนี้ไม่เหมาะกับพวกคุณหรอก ออกไปซะ ดิฉันเตือนด้วยความหวังดี" ราวกับว่าริเอะต้องการจะหนีจากทุกถ้อยคำคาดคั้นที่กอดันตัวเองอยู่ แต่คำพูดนั้นยังสร้างความสงสัยให้กับทั้งฟูมิโกะและริน่า

"เตือนด้วยความหวังดี? หนังสือเล่มนี้มีอะไรร้ายแรงขนาดนั้นเลยหรือคะ" ริน่าพูดอย่างไม่เชื่อ

"พวกคุณ...จะตาย... ดูท่าทางจุดเชื่อมต่อของโลกตำนานกำลังจะเปิดออกอีกครั้ง ไม่อย่างนั้นพวกคุณคงไม่คิดสนใจหนังสือเล่มนี้หรอกจริงไหม" ริเอะตอบเสียงแผ่วเบาราวกับฝืนใจตัวเองที่ต้องพูดเรื่องราวเหล่านี้ออกมา แต่ในเมื่อเด็กสาวทั้งสองยังตั้งตาคอยที่จะอ่านหนังสือเล่มนี้ให้ได้ เธอก็จำเป็นต้องบอกออกไป เพราะมันเป็นเพียงหนทางเดียวซึ่งอาจหยุดยั้งเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นอีกครั้งได้

"ริเอะซัง!" ทั้งริน่าและฟูมิโกะตะโกนออกมาพร้อมๆ กัน แม้ฟูมิโกะจะคิดว่ามันเป็นเรื่องไร้สาระ แต่สำหรับริน่า คำพูดนั้นทำให้เธอคิดถึงความรู้สึกแรกเมื่อได้เห็นหนังสือเล่มนี้

"พวกคุณจะยอมเป็นคนสาบสูญเพียงเพราะหนังสือเล่มนี้อย่างนั้นหรือ" ริเอะย้าถามเพื่อให้อีกฝ่ายเปลี่ยนใจแล้วเดินออกไปจากห้องนี้เสียหลายคนไม่ใช่เพียงหายสาบสูญ เพราะเมื่อถูกดึงเข้าสู่โลกแห่งตำนานก็จะเหลือเพียงร่างไร้วิญญาณ แม้จะยังมีลมหายใจ หากกลับไร้สติที่เจตนาขึ้น

"พูดอะไรออกมาซะ ริเอะซึ่งต้องอ่านนิยายมากเกินไปแล้วแน่ๆ" พูมิโกะพูดอย่างหนักแน่น

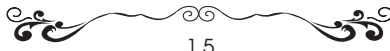
"คุณอาจจะคิดว่ามันเป็นเรื่องไร้สาระ แต่คุณไม่คิดบ้างหรือว่าทำไมครอบครัวของดิฉันถึงได้จงรักภักดีกับครอบครัวของคุณนัก ถึงขนาดให้คนในครอบครัวมาทำงานที่นี้ถึงสี่ชั่วอายุคนแล้ว"

"นั่นก็เพราะ..." พูมิโกะกำลังจะแย้ง แต่ก็ไม่สามารถนึกคำใดขึ้นมาค้านได้

"นั่นก็เพราะว่าครอบครัวของดิฉันได้รับมอบหมายจากต้นตระกูลให้ปกป้องหนังสือต้องห้ามซึ่งเป็นมรดกตกทอดของครอบครัวคุณยังไงล่ะ คุณคงคิดว่าในเมื่อการมีหนังสือเล่มนี้จะยุ่งยากเหลือเกิน ทำไมไม่ทำลายมันซะ แน่หนอนว่าเคยมีคนทำอย่างนั้น เลยทำให้หนังสือเล่มนี้เหลืออยู่เพียงเล่มเดียวนั่นก็คือเล่มที่อยู่ที่นี่ แล้วคุณรู้มั้ยว่าเกิดอะไรขึ้นกับผู้ที่ทำลายหนังสือ... คนพวกนั้นรวมถึงครอบครัวล้วนแต่ได้รับหายนะจากคำสั่งทั้งสิ้น ต้นตระกูลของคุณจึงไม่คิดเสี่ยงที่จะทำลายหนังสือเล่มนี้ แล้วแต่งตั้งผู้ดูแลขึ้นมาโดยไม่บอกให้ลูกหลานรู้ความจริง นอกเสียจากว่าให้เก็บรักษาหนังสือเล่มนี้เอาไว้อย่างดี" ริเอะอธิบายเสียงเรียบ แต่เนื้อหาในคำพูดหยุดการโต้เถียงทั้งหลายทั้งปวงได้

"ฉันไม่เห็นรู้เรื่องเลย"

"ไม่ใช่แค่คุณหนูหรือที่ไม่รู้ แม้กระทั่งคุณท่านเองก็ไม่เคยรู้เรื่องนี้เช่นกัน หนังสือเล่มนี้ไม่ได้รับอนุญาตให้เผยแพร่มาหลายร้อยปีแล้ว ก่อนหน้านั้นมีการคัดลอกออกมาก็จริง แต่ก็แค่ไม่กี่เล่ม หนังสือจึงถูก

ทำลายลงไปเกือบหมด หลังจากนั้นมาทุกๆ สิบปี...จุดเชื่อมต่อของโลก
ตำนานจะถูกเปิด และจะมีบุคคลหายสาบสูญไปเพราะหนังสือเล่มนี้"

"คุณต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ เลยริเอะซัง"

"ถ้าอย่างนั้นคุณให้คำอธิบายเรื่องที่เคยมีคนสูญหายไป แล้วสุดท้าย
ก็พบว่าร่างของคนคนนั้นนอนอยู่ในห้องของตัวเองอย่างสงบแต่ปราศจาก
ลมหายใจได้มั๊ยล่ะ"

"ริเอะซังมั่วแล้ว" พูมิโกะร้องขึ้นมา

"เรื่องนี้คุณตาของดิฉันเป็นคนเล่าให้ฟังก่อนที่ดิฉันจะมาอยู่ที่นี้
ดิฉันเองก็ไม่อยากเชื่อหรอกนะ ถึงจะเคยได้ยินเรื่องราวของคนที
หายสาบสูญก่อนหน้าที่จะมีการแต่งตั้งผู้ปกป้องหนังสือขึ้นมาก็เถอะ
หนังสือเล่มนี้มีประวัติความเป็นมาที่ลึบก็ร้อยปีนั้นไม่มีใครรู้ รู้แต่ว่ามัน
ต้องยาวนานมากๆ และเป็นเรื่องน่ากลัวหากมีใครถูกดึงกลับเข้าไปอีกครั้ง
เพราะไม่มีใครรู้ว่าที่นั่นคือที่ไหน ไม่มีใครรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป ดังนั้น
นี่จึงเป็นวิธีเดียวที่จะปกป้องผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับมันเอาไว้ได้ ครอบครั
วดิฉันรักษามันมาหลายชั่วอายุคนแล้ว อะไรหลายๆ อย่างทำให้ดิฉัน
ต้องเชื่อ...และไม่คิดที่จะแตะต้องหนังสือเล่มนี้อีก"

"ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง? คุณจะไม่ต้องหนังสือเล่มนี้อีก? แสดงว่า...
คุณเคยพิสูจน์มันมาแล้วอย่างนั้นสิ" ริโนะถามหลังจากใช้ความคิดทบทวน
เรื่องที่ได้ฟัง

"ใช่ แต่มีคนมาช่วยฉันทันเวลา" ริเอะตอบ ในหัวนึกย้อนไปถึงเมื่อ
ตอนที่เธออายุเพียงสิบห้าปี ตอนนั้นคุณตาของเธอเข้ามาพอดี จึงสามารถ
จุดดึงเธอกลับมาได้ก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไป

"เดี๋ยวลี นี่พูดเรื่องอะไรกันนะ คนที่เกี่ยวข้องนั้นเธอ แสดงว่า
คนที่ไม่ได้เกี่ยวข้องก็ไม่ใช่ไรสินะ ฉันทว่าฉันกับริโนะไม่น่าจะเกี่ยวข้อง
อะไรกับหนังสือเล่มนี้หรอก" พูมิโกะพูดแทรกขึ้นมา

"การที่หนังสืออยู่กับตระกูลของคุณมานานขนาดนี้ คุณคิดว่ามัน

ไม่เกี่ยวข้องกับคุณนั้นหรอก ดิฉันจะบอกให้ว่าคนที่หายสาบสูญเหล่านั้น ล้วนถูกดึงเข้าสู่โลกแห่งตำนาน ถูกดึงกลับสู่อดีต ไม่มีใครรู้ว่าที่นั่นคือที่ไหน และไม่มีใครรู้ว่ามันคือความจริงที่เคยเกิดขึ้น หรือเป็นแค่ความคิดของใครบางคนกันแน่"

"ฉันไม่เชื่อเรื่องลึกลับบ้าๆ บอๆ ที่ริเอะซังพูดหรอก ยิ่งพูดคุณก็ยิ่งเพี้ยน" พูมิโกะพูดขึ้นอย่างติดรำคาญ

"ฉันก็เคยไม่เชื่อ แต่คุณคิดว่าสิ่งที่คุณไม่เชื่อมันไม่มีสิทธิ์จะเกิดขึ้นนั้นหรือ ในอดีตก่อนที่จะมีการคิดค้นทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์มาให้ความกระจ่างแก่สิ่งต่างๆ เคยมีใครเชื่อเรื่องที่ทำคำอธิบายไม่ได้ไหมละ ตอนนั้นน้อยคนนักจะยอมรับ แต่ทุกวันนี้เรื่องราวพวกนั้นก็ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าจริง ดิฉันไม่ได้ขอร้องให้พวกคุณเชื่อเรื่องที่ดิฉันพูด แต่ขอร้องพวกคุณอย่ายุ่งกับหนังสือเล่มนี้" ริเอะเน้นเสียงประโยคสุดท้ายอย่างจริงจัง ซึ่งทำให้รีน่าถึงกับใจเต้นแรงอย่างไร้สาเหตุจนต้องเอ่ยปากถามออกมา...นี่เธอเป็นอะไรไปนะ

"หมายความว่า การหลุดเข้าไปสู่ตำนานอะไรนั้นเท่ากับว่าจะไม่มีวันได้กลับออกมาอีกเลยนั่นสินะ"

"รีน่า เธอเชื่อเรื่องพวกนี้ด้วยหรือ" พูมิโกะหันขวับไปมองรีน่า

"ถ้าคุณตามหาอัญมณีที่สามารถเชื่อมต่อโลกในตำนานกับโลกปัจจุบันได้ และรอดคอยปาฏิหาริย์ในวันพระจันทร์เต็มดวงก็อาจจะมีส่วน แต่ว่า...มันก็เป็นเพียงคำบอกเล่าจากบรรพบุรุษของคุณเท่านั้น ไม่มีใครรู้ว่ามันเป็นจริงหรือไม่ แล้วอีกอย่างหากถูกดึงเข้าไปในนั้น มันคงไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะตามหาอัญมณีเชื่อมต่อโลกตำนานกับโลกปัจจุบัน"

"แถมที่ริเอะซังพูดมันก็เป็นเพียงคำบอกเล่า ใครจะไปเชื่อ" พูมิโกะขัดคอขึ้นมาอีก

"ดิฉันบอกแล้วไงคะว่าไม่ได้ขอร้องคุณให้เชื่อ แต่แค่อย่ายุ่งกับหนังสือเล่มนี้" ริเอะเน้นย้ำคำพูดของตัวเองอย่างหนักแน่นอีกครั้ง เธอ